

Maria Pallarès Sans

El meu record de Maria, per Guillermo Puchol

Quan en donen una notícia com aquesta, et quedés atònit, sense alè; la realitat sembla que passa al teu voltant sense tenir-te en compte.

Maria ha mort. L'últim que sabia d' Ella és que es casava al juny. Em va semblar estrany que no convidés a gent de Lorca a la seva boda.

La primera imatge que tinc d' Ella, és possiblement a l'any 1982. Tinc aquesta referència perquè Patry, Marina i Ella estaven assajant una coreografia de la cançó instrumental que sortia en el primer disc de Mecano. En aquesta primera imatge que tinc, surt ella, a la porta de la seva casa a La Colonia d'Aguilas. Una noia prima, de cabell bru fins les espatlles, molt guapa amb uns ulls preciosos i sempre oberts. Maria, no sé si serà cert del tot, però és això com jo la recordo, portava un vestit a quadres blancs i negres. Aquell estiu, la nostra diversió consistia en anar a menjar pipes i parlar interminablement a La Colonia. Aquell any en Mario i jo ens varem enfadar amb ella perquè van fer una festa i a nosaltres no ens van convidar. Quan li ho vaig comentar a Ella gairebé es mort de riure. Varem intentar sabotejar la festa des del terrat de la casa veïna amb globus d'aigua, encara que sense massa èxit. És curiós que s'hagi mort el dia del títol d'una cançó de Mecano.

Després, els records es barregen perquè hem passat els millors estius de les nostres vides amb Ella. Són anys en els que el que més recordo és l'impressionament divertida que era. Sempre amorosa, de bon humor, es reia i ens feia riure constantment. Compartíem el que Ella anomenava el "bonolorca"; això és, cada vegada que podíem, ens en anavem a Lorca a veure als nostres amics i a la família d' allí.

La darrera vegada que realment vaig poder gaudir d' Ella per última vegada va ser l'estiu de 1999, abans de venir als Estats Units. Aquell estiu va ser molt especial, perquè ens varem reunir molta gent que hem anat des de sempre a estiuajar a Lorca i que feia molt temps que no veia junts. La darrera nit, d'aquell dissabte d'agost, que varem anar a San Juan de los Terreros, cantant flamenc dins del cotxe, ballant a la discoteca. Aquella nit ens varem fer una fotografia tots junts i on van fer bromes amb "l'escola de ball de Condemor" Quant ens varem riure aquella nit;

Després, he parlat amb ella per telèfon, pels Nadals i per els seus aniversaris. La darrera vegada que la vaig veure va ser a l' Avenida de los Mártires, de Lorca, quan jo marxava cap a Gandia. Recordo que, en veure-la, vaig parar el cotxe, li vaig donar dos petons i vaig parlar amb ella un parell de minuts. En el proper "bonolorca" ens veiem.

Malgrat em resulta molt difícil, la vull recordar com estic segur Ella voldria::: amb el somriure als llavis, ballant, parlant durant nits interminables, menjant pipes...

Quan mort algú, la gent recorda només les coses bones. Jo crec que cap de nosaltres, encara que volgués furgar en el més profund de la seva memòria, podria trobar alguna cosa dolenta de la Maria. Estic segur que Déu volia tenir prop d'Ella l'àngel que li mancava.

Maria, sempre seràs amb nosaltres.

Amb tot l'afecte,

Guillermo Puchol

Maria Pallarès Sans

Chicago, novembre de 2004